

Ο Μ Ι Λ Ι Α
ΤΟΥ ΣΕΒ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΣΜΥΡΝΗΣ
κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ
ΕΝ ΤΩΙ ΠΑΝΣΕΠΤΩΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΩΙ ΝΑΩΙ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ
(Φανάριον, 5 Μαρτίου 2017)

Παναγιώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,
Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,
Ἐξοχώτατε ἐκπρόσωπε τῆς ἐντίμου Κυβερνήσεως τῆς Ἑλλάδος,
Ἀδελφοί ἐν Κυρίῳ,
Λαέ τοῦ Θεοῦ περιούσιε,

Ἡ παροῦσα ἡμέρα λαμπροφορεῖ ἀληθῶς τὴν δόξαν καὶ τὸ κράτος τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἡμετέρας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Τὴν παροῦσαν ἡμέραν τιμᾶ κατ' ἐξοχὴν καὶ ἐορτάζει κυρίως ὁ Ἀγιώτατος Ἀποστολικὸς καὶ Πατριαρχικὸς Οἰκουμενικὸς Θρόνος, ὁ φύλαξ τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἀπὸ τῆς λύμης τῶν ἐπιβουλευσαμένων τὴν ἐνότητα τοῦ ἀρράφου Χιτῶνος τοῦ Κυρίου, τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως πανηγυρίζει σήμερον τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἀγαλλομένη καὶ χαίρουσα μετὰ Προφητῶν τιμίων καὶ Πατέρων μακαρίων, οἱ ὅποιοι «τὸν νόμον Κυρίου καλῶς διετάξαντο καὶ τῇ πίστει ἐφάνησαν στῦλοι ἀκλινεῖς καὶ ἀπόρθητοι», δρέπουσα τὰς ὁπώρας τῆς ἐμμονῆς αὐτῆς εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν καὶ τῆς προασπίσεως τῆς Πίστεως ταύτης, ὡς αὕτη ἅπαξ παρεδόθη τοῖς Ἁγίοις Ἀποστόλοις καὶ δι' αὐτῶν τοῖς Ἁγίοις Πατράσιν ὑπὸ τοῦ σαρκωθέντος Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

«Οὐκ ἐν σοφίᾳ καὶ δυνάμει καὶ πλούτῳ» καυχᾶται ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἱερὸν Κέντρον αὐτῆς, «ἀλλ' ἐν τῇ τοῦ Πατρὸς ἐνυποστάτῳ Σοφίᾳ Θεοῦ», τῷ Χριστῷ μόνον, «ἐπὶ τῷ Ὁποίῳ καὶ εὐφραίνεται κρᾶζουσα: Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε, καὶ καταφυγὴ καὶ στερέωμα».

Ἀπὸ τοῦ Ἱεροῦ τούτου Πατριαρχικοῦ Ἀμβωνος προησπίσθη, κατωχυρώθη καὶ ἐκηρύχθη ἀνὰ τοὺς αἰῶνας βιωματικῶς καὶ

ἐμπειρικῶς εἰς ἔθνη πολλὰ καὶ εἰς λαοὺς πολλοὺς, εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, ἡ Οἰκουμενικὴ Ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας, δηλαδή τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας ἡμῶν. Ἡ πανηγυριζομένη καὶ ἐφέτος, ἐν μέσῳ ζοφερῶν νεφυδρίων τοῦ κόσμου τούτου καὶ τῆς τεταραγμένης ἀνθρωπότητος παροῦσα ἡμέρα ἀποτελεῖ τὴν μαρτυρίαν Πατέρων Θεοφόρων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως καὶ Ἀρχιεπισκόπων καὶ Πατριαρχῶν Κωνσταντινουπόλεως πολλοὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἐδιώχθησαν διὰ τὴν προάσπισιν τῆς Ἀληθείας, ὡς καὶ ἄλλοι ἄπειροι ἐπώνυμοι καὶ ἀνώνυμοι καὶ ἀφανεῖς, μέχρι μαρτυρίου, -κληρικοί, μοναχοὶ καὶ λαϊκοί- ἀθληταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς Ὁρθοπραξίας.

Ἐν τῇ Κωνσταντίνου ἰδίᾳ ταύτῃ Πόλει, ἐν Νικαίᾳ, ἐν Χαλκηδόνι, ἐν Ἐφέσῳ, ἐν τῇ κληρουχίᾳ δηλονότι τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, διετυπώθησαν τὰ σεπτὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ἡμῶν, τὸ ὁποῖον βραχεῖ τῷ ρήματι συγκεφαλαιώνει τὸ ὅλον κήρυγμα τῆς τοῦ Χριστοῦ Οἰκονομίας διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων. Ὑπὸ τῶν κλεισάντων τὸν πανίερον Οἰκουμενικὸν Θρόνον Ἀγίων διεφυλάχθη ἡ ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ κανονικὴ τάξις καὶ ἡ ἐνότης καὶ ἡ αὐθεντία αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ κριτήριον καὶ τὸ μέτρον τῆς ἐν πιστότητι πρὸς τὴν ἀλήθειαν Ὁρθοπραξίας.

Ἐν τῷ Ἱερῷ Φαναρίῳ καὶ σήμερον, 5^{ην} Μαρτίου τοῦ σωτηρίου ἀπὸ τῆς Χριστοῦ Γεννήσεως ἔτους 2017, «γράφεται καὶ τιμᾶται πιστῶς προσκυνούμενος ὁ χαρακτήρ τοῦ Δεσπότη, καὶ λαμβάνει ἡ Ἐκκλησία παρρησίαν εὐσεβῶς τὸν Σωτῆρα δοξάζουσα». Ἐπισημαίνεται καὶ διακηρύττεται καὶ σήμερον ὅτι συνεχίζεται θεοπρεπῶς ἡ ἐπίγειος στρατεία τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας, ὡς στρατεία ἄμωμος, ἀμίαντος, ἀναλλοίωτος, ἀκριβής, τελεία, σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις.

Διὰ τῆς στρατείας αὐτῆς ταύτης ἡ Ὁρθόδοξος ἡμῶν Ἐκκλησία ἔσπειρε διαχρονικῶς καὶ σπείρει ἄχρι τῆς ὥρας ταύτης καρποφόρος τὸν σπόρον τῆς ἐν αὐτῇ ἀληθείας ἐν δάκρυσιν καὶ ἀγωνίαις, ἐν ἀγαλλιάσει ὅμως θερίζει πάντοτε καρπὸν πολύν, πολυπλασίονα χαρὰν καὶ θυμηδίαν ὄντως δρεπομένη. Ἡ Ἐκκλησία μας εὐαγγελίζεται εἰς τὸν κόσμον Χριστόν, τὴν Ἀλήθειαν, τὸ Φῶς καὶ τὴν Ζωὴν καὶ τὴν Εἰρήνην τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσιν, τὸν Ἥλιον καὶ Διδάσκαλον τοῦ κόσμου, τὸν Ὅποιον κηρύττει, προσκυνεῖ καὶ δοξάζει

«ἐν λόγοις, ἐν συγγραφαῖς, ἐν νοήμασιν, ἐν θυσίαις, ἐν Ναοῖς, ἐν Εἰκονίσμασιν».

Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, ἰδιαίτερος σήμερον, κατὰ τοὺς δυσοιώνους τούτους καιρούς –κατὰ τοὺς ὁποίους ἐψύγη ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν καὶ φωναὶ πολλαὶ καὶ ποικίλαι διαλαλοῦνται καὶ διαδίδονται- δίδει καθ' ἡμέραν, διὰ τοῦ θεοπνεύστου λόγου καὶ τῆς κενωτικῆς καὶ θυσιαστικῆς διακονίας αὐτῆς, μαρτυρίαν ἀληθείας. Ὀφείλει δὲ νὰ ἐπισημανθῇ ἰδιαίτερος ὅτι ὁ διαπρύσιος βιωματικῶς προασπιστῆς τῆς ἀναλλοιώτου ταύτης Ὀρθοδόξου Ἀληθείας πανίερος Οἰκουμενικὸς Θρόνος διακηρύττει τὴν σωτηριώδη Ὀρθόδοξον ἀλήθειαν μετὰ φωνῆς ἰσχυρᾶς ἐν μέσῳ ἑνὸς κόσμου ἀπορουμένου καὶ τῆς ἀνασφαλοῦς καὶ προσκεκολλημένης εἰς τὰ γῆινα καὶ μάταια συγχρόνου ἀνθρωπότητος. Κηρύττει καὶ διαλαλεῖ ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δίδει διεξόδους καὶ σώζει.

Ἡ βάση τῆς μαρτυρίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας εἶναι τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιον καὶ ἡ Ἱερὰ Παράδοσις αὐτῆς. Τόσον ἡ διακριτικὴ, πραγματικῶς καὶ μεταφορικῶς, καὶ συγχρόνως καὶ κριτικὴ Εὐαγγελικὴ φράσις: «Ἴδε ὁ ἄνθρωπος», ὁ παθητὸς καὶ κατεστιγμένους τοῖς μῶλωσι τῆς ἁμαρτίας καὶ συγχρόνως ὑποφέρων καὶ ὑπομένων ἄνθρωπος, ὅσον καὶ ἡ κλήσις τοῦ Χριστοῦ πρὸς πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον «ἀκολούθει μοι» ἵνα «μείζω τούτων (τῶν ἐπιγείων δηλαδή) ὄψει», ἀποτελοῦν τὸ κριτήριον καὶ τὸ μέτρον τῆς ἀποστολῆς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῶν Ποιμένων τῆς ἀνὰ τὴν ὑφήλιον.

Πέριξ τῶν δύο τούτων πραγματικοτήτων ἱεουργεῖται ἡ ἀποστολὴ τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὸν «ἐκκλησιασμόν» τοῦ ἀποστατήσαντος καὶ ἀποστατοῦντος ἀπὸ τοῦ Θεοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου καὶ τὸν «ἐπανεκκλησιασμόν» τοῦ συγχρόνου ἐκκοσμικευμένου καὶ ἐκπτώτου τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθοῦς πίστεως καὶ ζωῆς κατ' ὄνομα μόνον Χριστιανοῦ.

Ἐν τῇ ἐκπληρώσει τῆς βαρείας ἀποστολῆς ταύτης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, οὐδόλως λησμονεῖται ὅτι ὁ κόσμος «κεῖται ἐν τῷ πονηρῷ». Αὐτὴ εἶναι μία διαπίστωσις, τὴν ὁποίαν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν βιοῦμεν οἱ πάντες ὁμοῦ καὶ ὁ καθεὶς ἐξ ἡμῶν κεχωρισμένως. Παρακολουθοῦμεν, λοιπόν, οἱ Ὀρθόδοξοι μὲ ἀπορίαν, δέος καὶ ἐκπληξιν καθημερινῶς τραγικὰ γεγονότα, ἐμφανιζόμενα «νέα

εὐαγγέλια» -ἀποκυήματα ἰδεολογιῶν ἢ ἰδεοληψιῶν- καὶ τοὺς ποικιλωνύμους «σωτῆρας» - φορεῖς, ὑποστηρικτὰς καὶ πρεσβευτὰς αὐτῶν, οἱ ὅποιοι, ὡς ἕτεροι διάπτοντες ἀστέρες, ταχέως ἐκ τῶν πραγμάτων διαψεύδονται. Παρακολουθοῦμεν, εἰς πάντα τὰ μήκη καὶ τὰ πλάτη τῆς γῆς, ἔκθαμβοι τὴν προσπάθειαν τοῦ ἀνθρώπου νὰ «αὐτονομηθῇ», νὰ δημιουργήσῃ δηλαδὴ ἴδιον νόμον, ἀντίθετον πρὸς τὸν Λόγον τοῦ Θεοῦ. Παρακολουθοῦμεν μετὰ συστολῆς καὶ ἀγωνίας τὴν καταβαλλομένην προσπάθειαν τοῦ ἀνθρώπου νὰ νομιμοποιήσῃ τὴν ἀνομίαν καὶ νὰ εἰσαγάγῃ νεωτερικὰς καὶ κενὰς ἀπόψεις περὶ τῆς καλῶς ποιηθείσης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰκόνας Αὐτοῦ καὶ νὰ διδάξῃ οὕτω τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἰδιαίτερος τὰς νεωτέρας γενεάς... Πάντα ταῦτα προκαλοῦν φόβον εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν διὰ τὰ ἐπερχόμενα, διότι δὲν γνωρίζομεν τί τέξεται ἡ ἐπιούσα. Ἀναζητοῦμεν ἐλπίδα, καταφυγὴν, στήριγμα καὶ διέξοδον ἐκ τῶν ποικίλων ἀδιεξόδων τὰ ὅποια ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω προκαλοῦνται ἀλλὰ καὶ προκαλοῦν σπερμολογίαι διαμορφούμεναι, πολλάκις ὑπὸ τῶν ἐπιδιωκόντων νὰ ἐπιβάλλουν τὸ «ἴδιον θέλημα», βασιζόμενοι εἰς τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν καὶ εἰς τὸν ἐπίγειον πλοῦτον.

Ἡ κατάστασις αὕτη ἐμποδίζει τὸν ἀνθρώπον νὰ ἔχῃ ἐσωτερικὴν ἐνότητα καὶ ἡρεμίαν, νὰ διατηρῇ τὴν ταυτότητά του καὶ νὰ καλλιερῇ τὴν ἀνθρωπιάν του. Ἡ πορεία καὶ ἡ στάσις γενικῶς τῆς συγχρόνου κοινωνίας ἐπιτείνει τὸν κατακερματισμὸν τοῦ ἀνθρώπου προσώπου καὶ καθιστᾷ δυσχερεστέραν τὴν ἄσκησιν τοῦ ἠθικοῦ βίου, τοῦ ὁποίου κριτήριον εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἔχει λησμονηθῇ ἐν τῇ πράξει ἡ ἐνεργοποίησις καὶ ἡ βίωσις τῆς κεφαλαϊώδους ἐντολῆς τῆς ἀγάπης, ἡ ὅποια, συνεργούσης καὶ ἐπισφραγιζούσης καὶ τῆς «πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θεραπευούσης καὶ τὰ ἐλλείποντα ἀναπληρούσης» Θείας Χάριτος, ἀποτελεῖ τὴν μόνην βεβαίαν ἐγγύησιν ἀναψύξεως καὶ λυτρωμοῦ ἐκ τῆς συγχρόνου προβληματικῆς τοῦ ἀνθρώπου, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς συστεναζούσης καὶ συνωδινούσης ἄχρι τοῦ νῦν μετ' αὐτοῦ κτίσεως. Ὁ δὲ γνωστὸς παροιμιώδης λόγος τῶν Λατίνων *homo hominis lupus*, εὐρίσκει τὴν ἐφαρμογὴν αὐτοῦ εἰς τὴν σύγχρονον κοινωνίαν περισσότερο ἀπὸ ποτέ, ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῶν διατυπωσάντων αὐτὴν Λατίνων.

Εἰς πάντα ταῦτα, προσθετέα καὶ ἡ ἀξανομένη ἐκκοσμίκευσις τῶν Χριστιανῶν εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ἡ ὅποια καθιστᾷ ἐνίστε

δυσδιάκριτον τὴν χριστιανικὴν ἰδιαιτερότητα ἐντὸς τοῦ συγχρόνου κόσμου. Βεβαίως, πολλὰ στοιχεῖα τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ μαρτυροῦν καὶ σήμερον τὴν χριστιανικὴν προέλευσιν καὶ τὸ χριστιανικὸν παρελθὸν του. Οὐδὲν ὅμως αὐτῶν διατηρεῖ ἐμφανῶς τὴν χριστιανικὴν πληρότητα, διότι ὁ λεγόμενος χριστιανικὸς κόσμος ἔχει πρὸ πολλοῦ τοποθετήσει τὸν Χριστιανισμόν εἰς τὴν προκρούστειον κλίνην τοῦ νεωτερικοῦ ὀρθολογισμοῦ. Διαπιστοῦται μάλιστα ὅτι βασικαὶ ἀρχαὶ τοῦ ἀκρωτηριασμένου καὶ ἐκκοσμηκευμένου Χριστιανισμοῦ χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν ἐποχὴν μας διὰ τὴν καταπολέμησιν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας του. Λησμονεῖται, ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ δὲν ἀποτελεῖ ἠθικὴν ἢ κοινωνικὴν διδασκαλίαν, ἰδεολογίαν ἢ οὐτοπικὴν θεωρίαν. Ἡ εἰς Χριστὸν Πίστις, ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶναι κοινωνικὸν ἢ πολιτικὸν σύστημα, ἀποσκοποῦν εἰς τὴν εὐμάρειαν καὶ εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν μόνον τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου -οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνον ζήσεται ἄνθρωπος-. Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι βίωμα Ζωῆς καὶ Φωτός, τὸ ὁποῖον ὁδηγεῖ εἰς τὸν ἀνακαινισμόν τοῦ ἀνθρώπου.

Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον ἐμπειρικῶς καὶ βιωματικῶς κηρύττει ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, ἔρχεται καὶ σήμερον, ὅπως καὶ πάντοτε, ὡς ἀνακαινιστικὴ, παρακληρικὴ καὶ σωτηριώδης πνοὴ εἰς τὸν κόσμον. Δυστυχῶς, τὸ γεγονός τοῦτο ὑπὸ τινων παραθεωρεῖται ἢ καὶ ἀγνοεῖται τελείως. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία, συνεπῆς πρὸς ἑαυτὴν καὶ πρὸς τὸ διαχρονικὸν κήρυγμά της, προβάλλει πάντοτε τὴν πνοὴν καὶ ἐμπειρίαν ταύτην ὡς τὸν μόνον ἀντίλογον εἰς τὸν παραλογισμῶν τῆς σήμερον.

Ὁ σωτηριώδης αὐτὸς ἀντίλογος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν περιπέτειαν τῆς ἀνασφαλείας τοῦ ἀνθρωπίνου ὄντος εἶναι πάντοτε ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ: τὸ «ἀκολούθει μοι» πρὸς τὸν ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ Φίλιππον, ὅπως καὶ πρὸς ὅλους μας διαχρονικῶς. Εἶναι ἀκόμη ἢ ἄμεσος φίλιος τοῦ Ἀποστόλου ἀπόκρισις πρὸς τὸν «μὴ ἔχοντα δόλον» συναπόστολόν του Ναθαναήλ «ἔρχου καὶ ἴδε», ὅτι εὐρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, «τὴν προσδοκίαν τῶν ἐθνῶν».

Τὸ αἰώνιον εὐαγγέλιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἐντὸς τῶν ἱερῶν θριγκίων τῆς ὁποίας οἱ πατέρες ἡμῶν ἐσώθησαν καὶ ἐλπίζομεν καὶ ἡμεῖς σωτηρίας τεύξασθαι, εἶναι ἡ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ παραδοθεῖσα, ὑπὸ δὲ τῶν συγκροτησάντων τὰς Οἰκουμενικὰς Συνόδους Θεοφόρων Πατέρων δογματισθεῖσα καὶ

διαφυλαχθεῖσα καὶ ἀπαραχαράκτως βιωθεῖσα ἐμπειρικῶς καὶ βιουμένη Ὁρθόδοξος Πίστις εἰς τὸν Θεάνθρωπον Χριστόν. Τὸ αἰώνιον τοῦτο εὐαγγέλιον διαλαμβάνεται εἰς τὰς τρεῖς εὐαγγελικὰς λέξεις: ἔρχου, βλέπε καὶ ἀνακαινίζου καθ' ἡμέραν, τηρῶν καὶ ἐφαρμόζων Ὁρθοδόξως τὴν Πίστιν καὶ μετέχων βιωματικῶς εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, τὰ ἀνακαινίζοντα καὶ ἀγιάζοντα πάντα προσερχόμενον εἰς αὐτὰ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ καθαρᾷ ἄνθρωπον. Τὸ βίωμα τοῦτο διακηρύττει, ὡς τὸ στίγμα καὶ τὸ ἐγκόλπιον αὐτῆς, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία πρὸς τοὺς πιστοὺς τῆς καὶ πρὸς πάντα ἄνθρωπον «θέλοντα σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν». Καλεῖ, δηλαδή, τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον νὰ ἀνανήψη καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἀείζωον πηγὴν, τὴν Πίστιν εἰς τὸν Χριστόν, διὰ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ δημιουργήσῃ ἔχων συνεχῶς εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν του τὸ «Γενηθήτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ὡς ἐν οὐρανῶ καὶ ἐπὶ γῆς». Ἡ προτροπὴ «ἔρχου καὶ ἴδε» ἔρχεται ὡς ἀπάντησις εἰς τὴν ἐναγώνιον κραυγὴν τοῦ καταποντιζομένου εἰς τὰ κύματα τῆς συγχρόνου Γενησαρέτ τῆς ὀλιγοπιστίας ἀνθρώπου: «βοήθει μοι».

Οἱ ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὴν κλῆσιν ταύτην καὶ ἀκολουθοῦντες τὸν Χριστόν, συμπορεύονται μετ' Αὐτοῦ εἰς τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεώς Του. Αἴρουν δηλαδή τὸν Σταυρὸν τῆς ἀνταπαρνήσεως, τῆς θυσίας, τῆς κενωτικῆς ἀγάπης, τῆς προσφορᾶς, καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ αὐτῆς βλέπουν τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ εὐρίσκονται ἐπὶ τὸ ὄρος Σιών μετὰ τοῦ ἐσφαγμένου Ἀρνίου ἔχοντες «τὸ ὄνομα αὐτοῦ καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν», ἀκολουθοῦντες «τῷ ἁρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ» (Ἀποκ. ιδ', 1-4). Καὶ οἱ ἀνταποκρινόμενοι εἰς τὴν κλῆσιν ταύτην εἶναι ἄνθρωποι πάσης φυλῆς καὶ γένους, πάσης τάξεως, παντὸς μορφωτικοῦ ἐπιπέδου, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῆς στρατιᾶς ὅλης τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, εἰς τὴν ὁποίαν συγκαταλέγονται καὶ οἱ μὴ μετασχόντες θύραθεν ἀλλὰ μόνον κατὰ Θεὸν παιδείας καλαθοποιὸς τῆς ἐρήμου Μέγας Ἀντώνιος καὶ ὁ σύγχρονος Ἅγιος τῆς πολυκλινικῆς τῆς πλατείας Ὁμονοίας Ὅσιος Πορφύριος, ἀλλὰ καὶ οἱ διακεκριμένοι φιλόσοφοι καὶ ἐγκρατεῖς τῆς ἐπιστήμης Μέγας Βασίλειος καὶ Γρηγόριος Θεολόγος, Βασιλεῖς καὶ ἀπλοῖ στρατιῶται, πλούσιοι καὶ πένητες, μαχηταὶ ἀναχωρηταὶ τῆς ἐρήμου καὶ τῶν σπηλαίων καὶ τῶν ὀπῶν τῆς γῆς ἀλλὰ καὶ εὐλογημένοι παλαισταὶ τοῦ βίου, πατέρες καὶ μητέρες κατὰ σάρκα

τέκνων, αγιασθέντες ἐν τῷ καθημερινῷ στίβῳ τοῦ ἀνάντους τούτου βίου. Εἰς δὲ τὴν τελευταίαν τάξιν Ἀγίων, τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Γένος ἔχει νὰ συγκαταλέξη πολλοὺς ἀσήμους καὶ ἀωνύμους, ὧν τινων τὴν ἐγγραφὴν ἐν Βίβλῳ Ζωῆς, θὰ πληροφορηθῶμεν, μετὰ βεβαιότητος ἐν ἐκπλήξει, κατὰ τὴν φοβερὰν ἡμέραν τῆς ἐνδόξου ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου τὸ δεύτερον...

Παναγιώτατε,

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐργάζεται τὴν ἐπὶ γῆς στρατείαν τῆς νηφαλίως, κοσμίως, ἐπιεικῶς, διδακτικῶς, συμπαθῶς, φιλαδέλφως, εὐσπλάγχχνως πρὸς πάντας, διδοῦσα ἀπάντησιν, ἔργοις καὶ λόγοις, ὅτι κρατεῖ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ὁμολογίας αὐτῆς καὶ ὅτι ἐργάζεται ἀνυστάκτως διὰ τὸν εὐαγγελισμόν τοῦ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένου ἀνθρώπου ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν ἐπανευαγγελισμόν τοῦ οὕτω καλουμένου Χριστιανικοῦ κόσμου, ἐπαναλαμβάνουσα τὴν κλῆσιν τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς: ἀκολούθει μοι, ἔρχου καὶ ἴδε.

Τὸ μυστήριον τοῦτο τοῦ εὐαγγελισμοῦ καὶ ἐπανευαγγελισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς Ὁρθοδόξου Ἀληθείας, διεκήρυξε στεντορεία τῇ φωνῇ καὶ ἡ ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Ὑμετέρας Θειοτάτης Παναγιότητος συνελθοῦσα ἐν Κρήτῃ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, διακηρύξασα ὅτι αὕτη (ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία) «ἀποτελεῖ αὐθεντικὴν μαρτυρίαν τῆς πίστεως εἰς τὸν Θεάνθρωπον Χριστόν...εὐαγγελιζομένη τῷ κόσμῳ παντὶ τὸν λόγον τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀγάπης» ὅτι «εὐαγγελικῶς προΐσταμένη τῶν δογμάτων καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων φθέγγεται θεοπνεύστως», καὶ ὅτι «ἡ Ἐκκλησία (ἡ Ὁρθόδοξος) δὲν ζῆ διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς. Προσφέρεται δι' ὀλόκληρον τὴν ἀνθρωπότητα, διὰ τὴν ἀνύψωσιν καὶ ἀνακαίνισιν τοῦ κόσμου εἰς καινοὺς οὐρανοὺς καὶ καινὴν γῆν». Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπανελάβε καὶ διετρόνωσε «τὴν εὐαγγελικὴν μαρτυρίαν» «ἐν τῇ οἰκουμένῃ», ἥτοι «τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ: τὴν ἀγάπην Του, τὴν εἰρήνην, τὴν δικαιοσύνην, τὴν καταλλαγὴν, τὴν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως καὶ τὴν προσδοκίαν τῆς αἰωνιότητος».

Παναγιώτατε, Σεβασμιώτατοι καὶ Θεοφιλέστατοι ἅγιοι ἀδελφοί, Λαὸ τοῦ Θεοῦ περιούσιε,

Ἀσκήσαντες οἱ Πατέρες ἡμῶν ἐν τῇ Πόλει ταύτῃ, καὶ κατὰ τοὺς ἐσχάτους τούτους καιροὺς καὶ Ὑμεῖς, Παναγιώτατε, καὶ ἡμεῖς οἱ νεώτεροι, ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς Ἱεραρχίας, τοῦ κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου τὴν ὀφειλετικὴν διακονίαν μας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀκολουθοῦμεν καὶ συμπορευόμεθα μετὰ τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἂν κατὰ τὴν διαδρομὴν τῶν αἰώνων ἄχρι τῆς στιγμῆς ταύτης ὑπῆρξαν δυσκολίαι, στεναγμοὶ καὶ κραυγαὶ ἀλάλητοι καὶ ἀνέκφραστοι τῶν πατέρων καὶ προγόνων μας καὶ ἡμῶν αὐτῶν, μᾶς ἐνισχύει ἡ πίστις καὶ ἡ βεβαιότης ὅτι τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸν Οἰκουμενικὸν Θρόνον κυβερνᾷ ὁ Δημιουργὸς καὶ Κυρίαρχος τοῦ κόσμου Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Κύριος τῶν κυριευόντων ταπεινὸς Ἰησοῦς τῆς Ναζαρέτ, κατὰ τὰς ἀνεξιχνιάστους βουλάς καὶ τὰ κρίματά Του. Ὁ ἰστάμενος ἐπὶ τὸ πηδάλιον ἐσταυρωμένος ἀδύναμος καὶ συγχρόνως νικήσας τὸν θάνατον παντοδύναμος Ἰησοῦς ἐπιβεβαιώνει τὴν ρῆσιν τοῦ χρυσορρήμονος προκατόχου Σας ὅτι «πῦλαι ἄδου οὐ κατισχύσουσι τῆς Ἐκκλησίας» παρὰ τὰς ποικίλας συγχρόνους θυέλλας καὶ τοὺς πνέοντας ἐναντίους ἀνέμους. Ἡ Ὁρθοδοξία μας εἶναι ὁ θησαυρὸς μας, τὸ ἀναφαίρετον κεκτημένον μας, ἡ Ἡμέρα, τὸ Φῶς, ἡ καταξίωσις τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶναι ζωὴ καὶ διαρκῆς μαρτυρία ζωῆς, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε καλύπτει ὁ οἰοσδήτις τάφος. Ὅμιλεῖ κατ' εὐθείαν εἰς τὰς ψυχάς, εἰς τὰς ὁποίας ἀποκαλύπτει τὴν πραγματικότητα, τὴν παρουσίαν τοῦ Θεοῦ. Τὰς προσελκύει εἰς τὰς αἰωνίους πηγάς, ἀπὸ ὅπου ὅλοι οἱ Ὁρθόδοξοι λαοὶ ἀντλοῦμεν τὰς εὐγενεστέρας καὶ δημιουργικωτέρας τῶν ἐμπνεύσεων. Αὕτῃ εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία μας. Αὐτὸς ὁ κληρὸς καὶ ἡ μαρτυρία καὶ τὸ μυστήριον τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ πάσης Ἐπισκοπῆς Ὁρθοδόξων.

Ἡ αἰεὶ βιουμένη Ὁρθοδοξία μας αὕτῃ, ἐορτάζει σήμερον τὰ ὀνομαστήριά της, τὴν νίκην τῶν Ἀποστόλων, τῶν Ἁγίων Πατέρων, τῶν δεινῶν καὶ ἀκαταμαχῆτων Μονομάχων τῆς Πίστεως, τῶν Ὑπερμάχων τῆς Ἀληθείας. Ἡ Ὁρθοδοξία μας διακηρύττει τὴν καταξίωσιν αὐτῆς ὡς ἀληθείας καὶ ὡς ζωῆς καὶ ὡς τῆς μόνης σωτηρίας τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν. Ἡ Ὁρθοδοξία μας διὰ τοῦ ἱλαροῦ καὶ συγχρόνως ἐκτυφλωτικοῦ Φωτός της λάμπει πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ, ἐκχέουσα τὰς ὑπὲρ τὸν ἥλιον φωτιζούσας τὸν τεταραγμένον κόσμον

τῆς ἐποχῆς μας σωτηριώδεις ἀκτῖνας τῆς. Ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ κλείσωμεν εἰς τὰς ἀκτῖνας ταύτας τὰ βλέφαρα τῶν ὀφθαλμῶν μας καὶ τὰς θύρας τῆς ψυχῆς μας ἀλλὰ νὰ τηρήσωμεν αὐτὰ ἀνοικτὰ διὰ νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς ἡμῶν ἄπλετον τὸ Φῶς Χριστοῦ, τὸ ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ μεταδώσωμεν εἰς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, ἐπαναλαμβάνοντες καὶ ἡμεῖς ὡς ἕτεροι Φίλιπποι: «ἔρχου καὶ ἴδε». Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ μόνη ἀένναος πηγὴ φωτὸς ἐντὸς τοῦ σκοτοῦ τῆς ἀνθρωπίνης κακοπραγίας καὶ ἀναρχίας, τῶν ἀστάτων λογισμῶν καὶ τῶν ποικίλων χοϊκῶν προγραμματισμῶν, τοὺς ὁποίους ἡ βουλή τοῦ Κυρίου, ὁ Ὁρθόδοξος λόγος καὶ τὸ Ὁρθόδοξον βίωμα, ἡ Ἁγία ἡμῶν Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ Πίστις «διασκεδάζουν». Γνωῦτε, λοιπὸν ἔθνη καὶ πᾶς ὁ κόσμος καὶ πᾶσα ψυχὴ ζῶσα, ὅτι μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός.

Ὁ Ἱερὸς Πατριαρχικὸς Ἄμβων ἐνώπιον τοῦ μυστηρίου τούτου, τοῦ ἐορταζομένου ἐν συμβόλοις εἰκόνων καὶ σήμερον θριάμβου τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας δίδει ἀπόκρισιν παντὶ τῷ αἰτοῦντι περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος. Ἐπαναλαμβάνει, πρὸς ἑαυτοὺς καὶ πρὸς ἀλλήλους, πρὸς τὸν κόσμον ἅπαντα, τὸν λόγον τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν Ἄγγελον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σμυρναίων, καὶ κατ' ἐπέκτασιν πρὸς τοὺς Ἄγγέλους πασῶν τῶν κατὰ τόπους Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν: «Τάδε λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ὃς ἐγένετο νεκρὸς καὶ ἔζησεν· οἶδά σου τὰ ἔργα καὶ τὴν θλιψὶν καὶ τὴν πτωχείαν· (πλούσιος δὲ εἶ)... μηδὲν φοβοῦ ἃ μέλλεις παθεῖν... γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς» (Ἀποκ. β', 8 καὶ 10).

Αὐτῷ τῷ Κυρίῳ καὶ Ἠγήτορι τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως καὶ Ἐκκλησίας «ἡ δόξα ...καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς ...εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν». (Ἀποκ. ζ', 12).